

One večeri kad je preko u Americi iznad Kejp Kanaverala eksplodirao Čelendžer prvi put se leži u krevetu sa devojkom. Nema se pojma o nesreći, koncentriše se na nemoralne dodire. Iz kasetasa dopire muzika za koju se zna da se dopada devojci. Tako je objekt žudnije u istom štimungu kakav je i sopstveni. Premda se to smatra nemogućim.

Dodirnu li se ženske grudi, utvrđuje se da su pod rukom slične sunderu za tablu.

– Opa, izvini, mrmlja se.

Klaudija ćuti.

Sumnjivi časopisi kvare omladinu i u buljucima ih sateruju psihoanalitičarima u šake. Po njihovim informacijama, naime, devojke pod izvesnim okolnostima prihvataju da budu pipkane po polnim organima, ma koliko čoveka razuveravali crkva i bradati školski lekar čiji se dah oseća na liker od kajsija. Bogu hvala, radoznalost i priroda jači su nego svi zajedno.

Sklapaju se oči i uživa se Klaudijin miris. Ona miriše na cveće. Tako sveže, tako strano. Miris drugog čoveka, tako blizak. Čudesan doživljaj. Jedva može da se poveruje da se to dešava, da čoveka, kako se kaže, odjednom prati sreća. Ako se neko zove Karl Kolostrum i oduvek je najdeblji u razredu, onda se već donekle privikao na nadimke i pakosti, a u ljubavnim stvarima je sve drugo pre nego razmažen.

Leži se neudobno. Ne usuđuje se da se ruka koja se ukočila izvuče ispod tela. Strahuje se da bi taj pokret mogao toliko prepasti Klaudiju da će još jednom raz-

motriti stvar i navrat-nanos odjuriti ka vratima. Ipak, rizik je vredan toga. Tako se primiču svoje usne devojčinim. Pritom se pazi da se ne brza previše. Kad se najzad usne pronađu, čovek je zapanjen utiskom koji ta intimnost proizvodi.

Oprezno se gura jezik u Klaudijina usta, ne dajući se uznemiriti lupanjem sopstvenog srca. Trudi se da im se zubi ne sudare. U *Prvi put* pročitao se da to može da naruši romantiku trenutka i kompenzuje se samo smehom. Ali to pretpostavlja određenu meru već postojeće harmonije. A dabome još nisu dovoljno dugo zajedno. Tri nedelje, šta je to.

Revnosno se dalje izbegava da se ljubljenoj balavi u usta. U svakom slučaju, ne preterano. Malo pljuvačke stvara prisnost, ipak, *dosis venenum facit*.

Poljupci su dugi i duboki.

Gipsom na ruci koji duguje alkoholnom ekscesu majka u pravilnim razmacima gruva o vrata kako deci ne bi ostavila vremena da stvar oteraju do trudnoće. Pre Klaudijinog dolaska mrtva ozbiljna je tvrdila da u tom slučaju ona sama mora jamčiti za alimentaciju pošto je dotični maloletan i stoga, kako se uzrazila, pastuv treba da se drži u štali.

Dotični ne reaguje. U Klaudijinom prisustvu majku želi da tretira distancirano-ravnodušno. To će prijateljici stvoriti utisak da je odabrala zrelog partnera koji se razlikuje od balavurdije iz njihovog razreda koja se gađa kredama, boči i pravi ludorije.

Iako je 1986, u međuvremenu se po šesti put vrti ista kasetna Sajmona&Garfankla. U potaji sanja se o presecanju kabla magnetofona. Uprkos tome predano se posvećuje prvom istraživanju ženske anatomije.

Pribeleži: ako pri milovanju ruka sklizne ili namerno zađe devojci između nogu, uzbuđenje je nepoželjno.

Klaudija na to ne reaguje. Pravi se kao da se ništa ne dešava. Nije doživela nikakav šok. Ne vrši pripreme da protestuje ili, još manje, da pobegne.

Još jednom se poseže između nogu. I još jednom. Jer iza cibzara kamenovanih farmerki krije se najveća tajna života, ako se zanemari, možda, smrt. Iako se nema pojma šta znači zajedno spavati, to se želi. Nažalost, Klaudija ne želi. Ne još. A to nije pitanje godina, nego nedelja. Ali, to se ne zna, jer čoveku je tek šesnaest.

Kad se u šest ujutro razgoropadi radio-budilnik čovek se sledeće sekunde uspravi u krevetu i izbacila iz sebe glasno: fuuuuuuuuu! jer je enormno prepadljiv.

Čim se smirilo, misli se na Klaudiju. Još pet minuta se leži. Majka kuca na vrata i zvuca što je kao i obično još u krevetu. Čoveku je na vrh jezika da joj odgovori da nije ni čudo što je njoj lako da ustane kad je čeka ona jutarnja šaka psihotropnih tableta koje umeša u kafu. Za ljubav mira uzdržava se od dijagnostike.

– Čarli, iskotrljaj se više iz tog kreveta!

Pre se nerado tuširalo. Prizor se ne nalazi naročito zanosnim jer bedra čoveku podrhtavaju kao pihtije. Osim toga, mlitav je. Ali, otkad se udvoje beru cvetici i divi zalasku sunca, svaki čas se trči pod tuš. U Ovidijevoj *Ars amandi* pročitalo se: savetno je ljubljenu ne zagušiti kao kozin suprug, čime se mislilo na jarčevonj ispod pazuha.

Dok se po koži razmazuje gel za tuširanje, raspaljuje se *Jumping Jack Flash*. Originalni tekst koji se ne zna napamet kao i obično zamenjuje se spontanom interpretacijom. Živi se u ubeđenju da se ima lep glas i da se pogađaju svi tonovi. Uprkos tome majka protestuje vikom i udarcima o vrata. Zaječi se i umukne, da bi se odmah zatim nastavilo barem zviždanje melodije.

Pošto je majka lenja i odana alkoholu, što je uz njevu sklonost promiskuitetu oca nagnalo da uhvati tujanj, na stolu za doručak stoji samo pepeljara iz koje

kulja dim. Zaboravila je da ode u kupovinu. Ili da čoveka samog pošalje u kupovinu. I sad se izgovara da je ionako već predebeo i prepun bubuljica. Što se manje jede, lepša je koža.

Kad je čovek zaljubljen onda takve nezgode, koje bi inače već u rano jutro zakuvale gadnu svađu, nisu pomena vredne. Bez ljutnje sipa se vrela voda u kafe-filter od juče.

Kao svakog jutra majka stavlja jednu novčanicu na sto. Nema volje da kuva. Zato se mesecima jede napo-lju. Po sebi to ne bi ni smetalo, najzad, majka nije baš neka kuvarica, ali ni kuhinje po okolnim gostionica-ma ne dižu ugled kvartu. Bez reči gura se novčanica u džep pantalona.

Pošto ostaje još vremena, vraća se u svoju sobu, okreće se ključ u bravi, izvaljuje se na krevet i stavlja ju slušalice. Obično se sluša hard rok. Ali ovoga jutra uz Lenonovu *Woman* uklizi se u jednu od onih sanjarija otvorenih očiju kojima se čovek rado predaje.

Zamišlja se kako je čovek jak, lep i ima motocikl. Njime se dovozi pred školu. Svi zadivljeno bulje. Naravno, ne nosi se kaciga a na mišici je tetovaža. Ležerno se silazi s motora. Pritrčava Klaudija. Čovek je zagrl i poljubi. Motocikl je motorčina, čoper, kao iz hipi-filmova. Svi blenu. Ponovo se uskače u sedlo, Klaudija se smešta na suvozačko sedište. Okreću jedan krug, praćeni zavidljivim pogledima svih devojaka iz škole.

Tek kad se vrata provale i majka gestikulirajući stoji u sobi, primećuje se da je prekidač slušalicâ pogrešno okrenut i da se cela kuća ori od zaglušujuće glasnoće. Jednim udarcem isključuje se stereouređaj. Bacajući pogled na iz šarki iščupana vrata progura se pored majke. Žuri se na autobus. U školi čoveka čeka Klaudija.

Tik posle šesnaestog rođendana zaljubilo se. Ne prvi put, ali prvi put se ta ljubav uzvraća. Dakle, to je prva ljubav.

Pošto posle nekoliko odbijanja čovek više nije izbirljiv, u Klaudijinom slučaju nipošto se ne radi o najlepšoj u razredu. Ne sme se ubrojati ni među prvih pet najlepših. Istini za volju retki su oni koji bi je označili kao atraktivnu. I, baš pošteno govoreći, sa svojim mesečevim licem i socijalnim naočarima izgleda kao Flige Puk¹. Ali, šta da se radi. Voli se ono što se može ugrabiti. I pošto je ona hipi i dobrica i važi kao srce, čovek se zadovoljava onim što sudbina dodeljuje.

Sreće je ispred škole. Čovek bojažljivo pita da li ga još voli.

– Naravno, volim te. Ti si velika ljubav mog života.

– I ti moja.

Juhu!

S rukom u ruci spremaju se da pođu u razred.

U razredu Klaudija se grli i ljubi da se podigne veo s tajne. Šljiva ispod Klaudijinog uha se ne skriva, naprotiv, uradio se posao, isto kao i na Klaudijinom vratu.

Kod razrednih drugova žanju se zadivljeni, delom zavidljivi pogledi i ono stidljivo smejuljenje koje obično ide uz l'amurozne senzacije. Čak i nesreća američkog šatla odlazi u drugi plan. Ne treba se stideti zbog ponosa koji se pritom oseća. Imati devojkicu znači pripadati kasti pobjednika. Time, u najmanju ruku teorijski, ima se neko preimućstvo čak i pred mnogima odraslima.

Sem toga, za promisliti je da možda i nastavnice i nastavnici ne pripadaju onom tužnom krugu prokletih koji već dugo žive u seksualnoj apstinenciji, recimo

.....
¹ Fliege Puck, lik iz slikovnica, zunzara sa upadljivim crnim naočarima.

zbog toga što izgledaju kao sovuljage ili su ostali i bez trunke humora. I ti mogu samo da blenu kako dvoje koji su im dodeljeni na kultivisanje uživaju one radosti koje njima samima ostaju uskraćene.

Kao delu malog para čoveku automatski raste ugled kod drugih, bili oni toga svesni ili ne. Šta smeta što u razredu ima dopadljivijih devojaka? Takvih s privlačnijim licima, s razoružavajućim grudima? Dabome, veza s njima nadigla bi još veću prašinu. Ali glupe guske naravno neće. E pa, neka onda gledaju gde su.

Pribeleži: Ako se ukaže prilika za partnersku vezu, treba je iskoristiti. To je dobro za hormone, za životno iskustvo i za glas.

Čovek je deo jedne prenadražene porodice. U njenom centru stoje babatetka Kati i dedateča Johan. Jednostavnosti radi, zovu se tetka i teča. Tetka Kati, pravnica koja govori naglašeno korektan nemački, pre je bila visoka službenica u gradskoj upravi. Teča Johan nosi zelenu policijsku uniformu. Nikada nije pogođen metkom, ali se pravi da jeste. Predstavlja se kao patrijarh. Poslednju reč zapravo ima tetka Kati. Niko ne sme znati da teča Johan pegla i pere sudove. Svi to znaju. U porodici blagoslov nose žene.

Tetka Kati i teča Johan – pred to dvoje svi drhte. I majka. Ona je u svojoj kancelariji – radi kao sekretarica u jednom naftnom koncernu – zastrašujuća osoba koja svakom kaže šta misli. Ima figuru rvačice i navikla je da se probije na svaki zamisliv način. Na otvorenom bazenu zabavlja se tako što se krba s muškarcima. Mahom pobeđuje.

Isprobala je sve moguće. Nekoliko godina živela je na jednom salašu gde je pokušavala da hipnotiše kokoške kako bi se maksimirao prinos jaja. Ali pošto se kako kod peradi tako i kod svinja i ovaca ne radi o previše hipnoidnim bićima, digla je ruke od salaša pa se iskušala s kolekcijom nakita. U tome je pokazala takvu umešnost da sa svojom sekretarskom platom ima da podmiruje dugove do 2017.

Uprkos tome, njena joj je žestina ostala. Samo pred tečkom, kako prema tipičnoj igri reči teče Hansa čovek zove teču Johana i tetku Kati, ni ona ništa ne govo-

ri, nikad, ni u kojem slučaju, nikad, ni-kad.

Njeno pijanstvo od koga se uzdržava nekoliko meseci smatra se odvratnim. Ipak, duguje joj se zahvalnost što se zna šta se događa u svetu. Mišljenje o tome ona ne drži u tajnosti tako da se preko nje prosvetljuje o internacionalnim odnosima. Ona je za fine Jevreje, a protiv smrdljivih Arapa, u Irskoj za protestante, a protiv katolika, iako nije sasvim sigurna kojoj strani pripada IRA, a Amerikance mrzi. Veoma je ponosna na svoje tuđice koje je bilo gde pokupila. Kad čovek propusti da se istušira, kod nje je „fote“, što je navodno francuski, a ako je plašljiv, onda nema „kočons“, šta god to značilo.

Tetka Vilma je tetka Katina sestra. Ona i teča Hans su sušta suprotnost tečki. Blagi, predusretljivi, pomirljivi. I naravno, nedorasli oboma starima. Kod porodičnih svečanosti oni su svetlo na kraju tunela. Po teči Hansu se vidi da nije u krvnom srodstvu s porodicom, jer on zbija šale s čovekom i namiguje mu. Pre mu je s vremena na vreme ponešto donosio. Čoveku je drag.

Porodica se sastoji od samih teča i tetaka. Da nema majke, čovek bi se osećao kao član porodice Patak. Dede i babe su pokojni, otac šalje pisma iz Švedske u kojima se nađu strane novčanice. Jednom godišnje okupi se čitava rodbina, to rađa pakleni spektakl. Dvanaest teča i dedateča, šesnaest tetaka i babatetaka. A čovek je jedini iz generacije posle njih. Napravio se sebi jedan spisak pitanja za Svetog Petra, a s tom se tačkom namerava da se započne.

Razume se, uvek su prisutni „najbolji prijatelji porodice“, Sapundžije iz Tulna. Tako ih zove teča Hans koji blagom šalom izražava simpatiju za zanatske veštine Zajfenzidera. Kad čovek sretne Zajfenzidera mogao bi pomisliti da pred sobom ima ratnog inva-

lida. Ipak, njegova ekstremna razrokost je urođena, nedostatak tri prsta duguje nespretnosti pri majstori-sanju. Već se često moralo diviti njegovoj podrumskoj kućnoj radionici. On je ustvari ortoped, a kruži priča da je diletant. U svakom slučaju, shodno teći Hansu čini se da Zajfenzider nije baš neki lumen pošto on „Sapundžiju“² smatra komplimentom i počeo je da sam sebe tako naziva. On je, doduše, rodom iz Tulna, ali se odonud već odavno odselio. Ima ordinaciju u centru grada.

Najfiniji član porodice je prababatetka Ernestina. Kod nje se napola i odraslo. Niko se za čoveka nije brio kao ona. Kod nje se gledala televizija kad je majka bila još suviše siromašna a tečke još previše škrte za televizor. Kod nje se jela čokolada i dobijao se džeparac i radile se sve stvari koje su svuda inače bile zabranjene.

Tetka Ernestina živi na periferiji i važi za crnu ovcu porodice. Od bezuspešnog pokušaja tetke Kati da je stavi pod starateljstvo sad prilikom porodičnih svečanosti obe zahtevaju da sede jedna pored druge kako bi se uzajamno streljale ledenim pogledima. Čovek je jedini koji obilazi tetka Ernestinu. Ona ima devedeset i sedam godina, krajnje je štedljiva, iako nipošto cicija, i ima zagonetnu sklonost prema automobilima.

Ostala joj je, u porodici uobičajena, duševna krepkost. Kad omladina ispred njene kuće pravi ludorije, onda to mogu biti samo nove pridošlice ili rano sazreli mazohisti. „K'o na laki krili“ eto nje dole gde zavodi red. Tu i tamo ljudi joj se požale da im je izdevetala dečake i prete joj državnom silom. Tada tetka Ernesti-

.....
² Seifensieder – prezime koji dolazi od (sapundžijskog) zanata. U nemačkom je u upotrebi fraza: Er denkt wie ein Seifensieder (bistar je k'o boza), što doktor Zajfenzider, pristajući na bukvalno/zanatsko čitanje svog prezimena, i potvrđuje.

na zamaše štapom i gleda tako suludo da posetioci po pravilu radije izaberu da se uzdrže od dalje rasprave.

Jednom se na osnovu takvog slučaja pojavila policija. Tetka Ernestina je legla u krevet i plakala nad takvom podlošču, pa ona je nejakta starica i nikome ne čini ništa nažao.

A šta ćemo sa modricama, otkuda one junoši?

Biće da se sapleo na putu do saslušanja, gospodine inspektore.

Postoji još jedan član porodice. Ime mu je Nero. Nero je sedmogodišnji majčin jorkširski terijer kojega je ona iz nedokučivih motiva pre više godina otkupila od svojih jedinih prijatelja, Klajberovih. To beslovesno živinče čak vodi sa sobom na posao. Nije veći od mačke i keveće najmanjim povodom. Pas se voli, ali se postalo alergično na vonj koji ovaj širi oko sebe. Sem toga sumnja se da ovaj pati od neke duševne bolesti pošto gaji neobične naklonosti, recimo prema čarapama i sobnim biljkama, ali i prema pločama koje s oduševljenjem nosi u šetnju, izbalavi ih i izgrebe.

Kad se poseti tetka Ernestina, dobija se novac. Ona je malo čudna i ima srce puno radosti.

– Na šta ličiš, kaže već na vratima, čovek mora da se stidi!

– Zašto? Kako to misliš?

– Tvoja frizura! Pogledaj na ulicu, kako fino izgledaju drugi momci! A ti...

Čovek gleda momke na ulici. Nose „trajnu“ i ubiše se oko brkova. To joj se dopada.

Ako se hoće izvući iz praznog razgovora o svojoj spoljašnosti s osobom od autoriteta, onda pomaže samo skretni manevar. Pošto je gnev tetka Ernestine

prema porodici odavno dosegao biblijsku silinu, dovoljno je nekoliko primedbi o novom izgledu kose tetke Kati koje se uvode frazom „a propo frizure“. Sopstvena čuba posle toga više nije tema. Tetka Ernestina psuje kao kočijaš.

Tek onda sledi pravo pozdravljanje. Tetka Ernestina je naprečac blaga i vesela. Dobija se poljubac i naziva se zlatnim detetom. Čovek je njen nesporni miljenik. Kad je čovek poseti, vidi se kako joj se crte lica razvedre. I sam se raduje tom viđenju, više nego u slučaju svih drugih ljudi. Izuzimajući naravno Klaudiju.

Mora se stati s njom na prozor. Omiljena zanimacija joj je da prati zbivanja na ulici. Prolazi jedan auto. Ispruža ruku.

– To je ta nova mazda... tristo dvadeset. To treba da kupi tvoja majka.

Taj predlog se napušta sleganjem ramenima. Majka sebi neće nikada kupiti auto. Prebrzo vozi i plaši se sopstvene hrabrosti. Ali to se tetka Ernestini ne može utuviti. Neko vreme slušaju se njena automobilistička predavanja po kojima je čuvena u porodici.

Vreme je za kafić. Obožava da sedi u kafiću i da se od personala informiše o aktuelnim zbivanjima u komšiluku.

– Onda te ne vodim sa sobom! Moraću da se ženiram!

– Pa šta sad opet nije u redu?

– Tvoja frizura! Otmare... Volfganze... Martine... Hanse... nabraja sva muška imena u porodici, ne nalazeći pravo – idi u kupatilo! Očešljaj se!

Bezizgledno je sporiti se o tome. Tetka Ernestina je kruta. A u kafiću čoveka čeka malakof-torta i dve-tri stotke. Odlazi se u kupatilo. Češlja se. Primećuje se da se mora na WC. Bezuslovno, smesta, sad i ovde. To je

fatalno. Jer u svojoj bolesnoj štedljivosti tetka Ernestina odbija da kupuje WC-papir. Zadnjica se mora brisati *Kronencajtungom*.

Pribeleži: kad se sedi na WC-u, peva se, to se radi oduvek.

Pošto se ima mizerno pamćenje, ne pamte se tekstovi i tako se na poznate melodije izmišlja nešto svoje, što nikad pre nije postojalo. Pritom se sebi ne nameću skrupule prilikom produžavanja slogova i osakaćivanja reči, a ni pitanje smisla nije bezuslovno. Glavno je da reči idu uz ritam. Povremeno se zaboravi i gde se nalazi.

I tako se na tetka Ernestininom toaletu raspaljuje jedan tekst na melodiju *Yellow Submarine* koja čoveku upravo pada na pamet:

*U gradu gde sam rođen ja
Živeo je čovek koji sve zna
Ima žut i i ima rog
Volovima on je bog
Jelovnik je njihov zato umeren, vrlo umeren, vrlo
umeren*
(...)

Ne dospeva dalje jer tetka Ernestina bubnja na vrata, ima smesta da prestane da peva tako ordinarno, i uopšte, to je kakofonija. Tetka Ernestina je jedina koja sme nešto da kaže a da se ne bude povređen.

Kad je čovek zaljubljen u Klaudiju a ipak još gaji romantična osećanja prema njenoj drugarici Veroniki čije srce ipak nikad neće osvojiti jer se ne raspolaže ni za to neophodnom lepotom, ni zračenjem, da se i ne pominju hrabrost i karakter i temperament i *fortune* i *sex-appeal* i šarm i strpljenje i mudrost, onda je to dovoljan razlog za malo prepuštanja veltšmercu³.

U različitim savetnicima, koji se poodavno s uvažavanjem čitaju, našlo se da je samosažaljenje ponašanje dostojno prezira, ali nekoliko šmrceva tu i nekoliko teorija zavere tamo sebi se mogu dopustiti, jer se posle toga opet prodiše.

Pošto je februar, popodne već počinje da se smrkava. Da bi se učinilo nešto drčno i imponovalo samom sebi, što je povremeno u stanju da proizvede kataritičko dejstvo, zaključava se u svojoj sobi. U svakom slučaju čovek je depresivan jer su se čitala *Poslednja deca Ševenborna* i otad se još više nahvatalo straha od atomskog rata.

Gasi se svetlo. Navlače se zavese. Iz jedne gigantske šolje pije se crna kafa, iako se bez mleka i šećera smatra groznom i već se posle nekoliko gutljaja pokreće refleks povraćanja. Puše se cigarete bez filtera. Svojeručno smotane bile bi upečatljivije, ali za to se nema neophodna spretnost u prstima.

.....
³ Čemer kao izraz opšte pesimistične nastrojenosti.

Tako se sedi, zuri se u mrak, u pravilnim razmacima užari se vrh đavolski jake cigarete, i pritom se pažljivo sluša LP Led-Zepelina *Houses Of The Holy*.

U takvoj situaciji dnevni snovi dolaze sami od sebe.

Sedi se s flašom alkohola na klupi ispred škole i puši. Drugi učenici prolaze ne obazirući se. Pevuši se za sebe, boravi se iznad ostalih i sasvim je svejedno šta misle. Utom prolazi Džimi Pejdž, na odmoru je i putuje po Evropi. Seda na klupu. Neimpresionirano, i dalje se pevuši. Džimi je toliko odlepio da, hteo-ne hteo, mora i on da se pridruži svojim glasom. Razgovaraju pogledima. To je duboka saglasnost. Našle se dve srodne duše. Nažalost, Džimi mora dalje, ali razmenjuju telefonske brojeve.

Pribeleži: kad se uz crnu kafu i cigarete sedi u svojoj mračnoj sobi, često se sanjari o Džimiju Pejdžu.

Pošto nema nikoga se divi toj mrtvoj prirodi, poziva se Hari i moli se da naiđe. Takvi manevri su nažalost neophodni. Stalno bi trebalo čuvati objektivnu sliku samoga sebe. Kad čovek zna da baš nije vuk predvodnik nego samo, kako se sa svih strana procenjuje, bucko, onda tu i tamo ima da se okruži tajnama.

Zagonetne osobe nikad nisu same. Treba samo da ispruže ruku i odmah dotrči neko ko je još manje pogodan za vuka predvodnika.

Neko vreme pošto se stišala muzika, začuje se zvonno. Odmah se odvrće potencijometar. Vrata se otvaraju rasejanog izraza lica na kome se u isti mah čita veltšmerc. Škrtim rečima drug se poziva da pođe za čovekom u sobu. Srećan sticaj odveo je majku na terevenku tako da ne može torpedovati sastanak.

Doda vola!

Zaboravilo se razbacati pootvarane knjige autora zvučnih imena.

– Učini mi uslugu i otidi sam po čašu. U kuhinji su.

Brzinom vetra diskretno se polaže *Zaratustra* na ivicu stola. Sad je sve spremno da se primi poseta.

Hari želi da zna šta se desilo sa sobnim vratima. Is-pala su iz šarki prilikom napada, ali to će se od nedelje popraviti.

– Prilikom napada! Kakvog napada?

Mumla se više za sebe, radije se ne bi govorilo o tome.

Čaša je u ovom trenutku suvišna, šta će čaša kad se pije kafa. Čovek se pravi smotan što se naravno pripisuje svim nadarenim ljudima. Iz kuhinje se donosi ekstra jaka kafa. Hari dobija i cigaretu. To će za nje-ga prilično verovatno biti preteran zahtev. Ipak se ne usuđuje da je odbije.

Taman posla da se počne razgovor. Najpre mora da se stvori utisak da se nalazi pod dejstvom tableta kako to dolikuje jednom senzibilnom tipu. Kao drugo, ovde se ne radi o dečjem rođendanu s dobrim raspoloženjem i lakom žvakom, nego o susretu dveju persona koje su već na pragu kasne adolescencije.

U svesti da se kreće po tankom ledu, napokon se drmne Hari po kolenu i neodlučno se promumla da li možda nije odviše mračno, tako sasvim u mraku, pošto čovek postaje nesiguran kako je ovom drugom. Sem toga, glasnoća muzike učinila je da lobanje hoće da prsnu. Šta Hari misli, da li da malo stiša i osvetli, i muzika i kafa, pa i cigarete su delikatne. Inače, kašalj je od prehlade.

Stavlja se na znanje da se kao domaćin mora izaći u susret željama posetioca, makar se one i ne slagale sa

sopstvenima, pa se uključuje stona lampa čije svetlo pada na *Zaratustru*.

Dalji razgovor više nije bitan. Činjenično, može se još samo izgubiti, oslabiti dosadašnji utisak. Naročito ako se otvore usta.

– Možda je bolje da odeš. Izvini što sam te zamolio da dođeš.

– Šta nije u redu, Čarli?

– Ništa. Ubacio sam u sebe tri fincija.

– Tri, čega?

– Tablete za smirenje. Nešto me je razbilo.

Hari se u čudu češka po bradi. Blene u njega staklastim očima. Razmišlja se da li bi trebalo pljunuti, ipak odlučuje se protivno. Moglo bi delovati preterano.

– Znači, umoran si?

– Rado bih bio. Ali posle sam uzeo tri uzija.

– Uzija? Zar to nisu mašinke?

Tu se upecao u plicaku. U vražju mater, znalo se naravno da ta reč postoji. Ali, s talentom za improvizaciju može se spasiti svaka situacija.

– Fušeri. Nazvali su ih uzijima jer deluju kao mašinska puška, ratatatata, tako ti radi u glavi, tamo-va-mo.

– O, stvarno. A što to radiš?

– Navukao sam se.

Pribeleži: kad se čovek ne libi upuštanja u budalaštine, nastaju legende.

Čim je Hari otišao, prosipa se odvratna kafu i uzima sok od jabuke. Prazni se pepeljara, otvara se prozor. Od muzike se mic po mic raspametilo, gasi se. Pošto se odjednom oseća užasno usamljeno, dopušten je užitak jedne table čokolade, iako se ima već dobrih deset kila viška.

Gleda se televizija, u dvoru sva svetla goru. Ipak, pazi se da se na vreme ode u krevet da se izbegne konfrontacija s pripitom majkom koja se vraća kući. Sem čipsa i pralina i kolača i sladoleda, za jelo nema ništa. Utovar se pomera za sutra.